

Bird lever

Hade Charlie Parker varit en klok balanserad man, som levt sunt och skött sin hälsa, hade han kanske kunnat fira sin 75 års dag med barn och barnbarn i tisdags. Han hade kanske också blivit ihågkommen i Kansas City, födelsestaden, men då hade jag å andra sidan inte haft någon anledning att skriva detta. Ingen i hela övriga världen hade brytt sig. Nu var han Bird, ett självförbrännande geni, som revolutionerade musiken och som skrattade ihjäl sig i New York 1955, 34 år gammal. Obducenten trodde han var 70 år!

Bird var i Skåne 1950. Han spelade i Helsingborg och Malmö, kanske också här i Lund - där jag osäker, jag är ingen kalenderbitare - och var i musikalisk god form. Konserter och jam från Folkets Park och restaurang Sjökrona i Helsingborg finns på skiva. Det var Jazz-Stickan, en lokal legend som själv dog för några år sedan, som spelade in. En verklig kulturgärning. Om jag inte minns fel finns det en lysande Parkers-Mood bland spåren. Stora delar av den svenska musikereliten är med. Det är folk som man kan höra ganska ofta på skiva, men att få lyssna på basisten Sjöberg, mest känd som "Fuske-Sjöberg" för sin förmåga att hitta genvägar på basen och på den fine blinde pianisten Lennart Nilsson är unikt och värmer ett medelålders helsingborgshjärta.

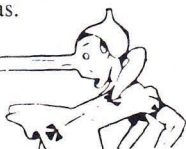
RN

Antifranskt

President Chirac har ju sagt att det kan smälla när som helst efter den 31 augusti. Samtidigt ser vi att hans värden sjunker i de franska popularitetsmätningarna. Det beror inte minst på att allmänheten där noterar omvärldens massiva motvilja.

Blås under den motviljan! Kom till Malmö på lördag (samling på Stortorget kl 1.30) och delta i den demonstration som Ung vänster har initierat, men som efterhand fått en bred uppslutning.

För övrigt: beställ inte husets rödvin på Café Balzac. Det är franskt. En läsning av de de stora franska författarna, som Honoré de Balzac, kan dock fortfarande rekommenderas.

Vänstern toppar

Jonas och Kjell på Stortorget

Kampanjen inför valet till EU-parlamentet intensifieras nu. Idag, fredag, anordnar vänsterpartiet ett möte på Stortorget i Lund mellan 16.30 och 17.30. Talare blir Jonas Sjöstedt från Umeå som är första namn på v:s EU-lista, samt Kjell E Johansson, f.d. IOGT-ordförande. Kjell har tidigare under dagen träffat socialarbetare i Lunds Kommun. Röda Kapellet kommer att ackompanjera dessa intressanta herrars anförande på torget.

...och Gudrun på Möllan

Senare på fredagskvällen arrangerar vänsterpartiet i Malmö en muskifest på Möllevångstorget. Starten blir klockan 18 och kort därefter kommer partiordförande Gudrun Schyman att tala. Ovannämnda Jonas och Kjell kommer också att medverka. Förutom Panikorkestern och Röda Kapellet kommer det att bli rockmusik med malmöitisk prägel under kvällens lopp.

Skånsk identitet

Många skånska politiker går idagarna i något slags skånerus, åtminstone gäller det landstingspolitikerna. På fullmäktige i måndags, 28.8 införde man bl.a ett nytt mål för bidragen till studieförbunden. Landstingen - detta gäller även i L-län - skall särskilt rikta sina bidrag till bildningsförbund, som verkar för att stärka den skånska identiteten! Förslaget fick Jessica Alfredsson (v) att säga följande:

- Nu närmar vi oss snart den stora dagen. Dagen då Skåne skall enas. Detta tycker jag är både roligt, intressant och spännande. Ibland kan jag ändå tycka att det blir för mycket. När skåneperspektivet skall in i alla frågor och genomsyra varenda debatt kan jag undra om inte det hela har stigit vissa åt huvudet.

Nu är det i reglerna för landstingsbidrag till studieför-

bunden som frågan kommer upp. I dessa paper står att läsa att vi skall prioritera verksamheter som stärker den skånska identiteten. Det moderna Skåne är en region med stor blandning av människor. Vi har invånare från en stor del av världen och också hitflyttade från större delen av Sverige. Regionen är troligen den mest internationella och "nationella" delen av Sverige.

Detta är jättebra och något som vi skall vara både stolta och glada över. Alla dessa nya skåningar har med sig sina traditioner och vanor, sina kulturer från sina olika hemtrakter. Vad som då är viktigt att tänka på är att det är i mötet med dessa, för oss nya, kulturer som vi kan lära känna vår egen kulturs särart. Hur skall vi kunna komma fram till vad som är speciellt för Skåne om vi inte har något annat att jämföra med?

Därför tycker inte vi att det bör stå att verksamheter som stärker den skånska identiteten skall prioriteras. Detta ger för litet utrymme för att utveckla vårt

mångkulturella Skåne. Vidare i texten står det om internationella kontakter att framför allt Själland och norra Tyskland är viktiga. Är det så internationella vi kan bli?

Vi anser att vi måste vidga synfältet och att internationella kontakter bör prioriteras var man än hittar dem.

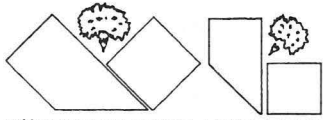
På ett annat ställe i texten under mål står det att man skall prioritera verksamheter som riktas till invandrare. Vi anser att man genom att skriva så gör invandrarna enbart till en passiv grupp som bara skall ta emot kunskap. Det glöms helt bort att de också besitter en hel del kunskap som de kan ge till oss.

De kan hjälpa till att sprida sina kulturer och på det viset få bort den okunskap som i många fall leder till främlingsfientlighet.

Vi vill därför också prioritera verksamheter som arbetar för att utveckla Skåne till en mångkulturell region. Detta skall vara ett nytt mål!!

VÄNSTERPARTIET LUND ANSER

Därför V!

Allmänhetens intresse för det stundande EU-valet verkar, så här två veckor innan den 17:de vara obefintligt. Hur skulle det vara annorlunda? Trots att vårt öde för närvarande är sammanlänkat med unionen, och viktiga frågor står på dagordningen (monetära unionen, neutralitetspolitiken, miljö- och sysselsättningsfrågor) så måste man ändå säga att det monumentala ointresset för EU-valet är ett sundhetstecken. Folk är inte dumma i huvudet. De vet att dessa frågor inte avgörs i folkvalda församlingar, utan i korridorer och slutna sammanträdesrum, långt borta från folklig kontroll och inflytande.

Vänsterpartiets politik är att i detta sammanhang, till skillnad från andra partiers, sann och ärlig. Man försöker inte ge några falska illusioner om de stordåd som skall utträttas i EU-parlamentet. Tvärtom, man betonar EU:s odemokratiska karaktär och bejakar den skepsis som sedan folkomröstningen fullständigt tagit överhanden bland svenska folket.

Samtidigt pekar vänsterpartiet på att nu när vi är där vi är, måste vi göra det bästa möjliga av situationen; jobba med miljö- och sysselsättningsfrågor, försöka hålla oss utanför monetär union och militärallians.

Att det inte finns någon mot-sättning i detta har bevisats av Bengt Hurtig, som är vänsterpartiets nuvarande representant i EU-parlamentet. Han har varit den i särklass mest aktive svensken där, både i talarstolen och i form av skrivelser, brev och frågor. Däremot har det varit öronbedövande tyst från alla dessa ja-sägare från andra partier som ville "in och påverka EU:s beslut", som det lät innan folkomröstningen.

Naturligtvis finns det också, speciellt för vänstern, en viktig inrikespolitisk poäng med EU-valet. Ett valresultat på 12 - 15 procent skulle befästa vänsterpartiets ställning som tredje största parti, och säkert ge ny möjlighet för partiet i svensk politik.

Det är alltså viktigt att folk går och röstar - på vänstern! - och att partiets valapparater får en rejäl utpryckning de sista två veckorna innan valet.

V är bäst - även på bortaplan!

Panik på Stortorget

Mellan klockan 11.30 och 12.30 spelar Panikorkesteren för v på Stortorget. Kom gärna och hjälp till med utdelning av valmaterial.

Flink vid stationen

Mellan kl 17 och 18 på onsdag håller v möte utanför Lunds Central. Talar gör Anton Flink, frispråkig transportarbetarbas från Malmö, som står på vänsterpartiets vallista. Han ackompanjeras av Röda Kapellet.

Kulan i luften i 20 år

Det är i dagarna tjuo år sedan Vänsterpartiet i Lund fick ett korplag i fotboll, vilket senare växte till en hel idrottsförening med volleybollssektion, vadningssektion t.o.m. bowlingsektion och förmodligen ytterligare grenar som jag har glömt.

Föreningen kom till på underliga, nästan slumpartade vägar. Det började med att jag fick ett överraskande telefonsamtal en kväll i början på hösten 1975.

- Hej, det är från Svartbröder. Vi skulle ju spela match i kväll men vi vill skjuta på den. Vi får inte ihop lag. Folk är sjuka och bortresta.

- ?????????

Jag var ytterst frågande. Vad var nu detta? Fotbollslag? Vi hade inget fotbollslag. Hade aldrig haft något. Vad snackar karlen om? Men eftersom VPK Lund var en organisation med stora ambitioner och med en stark önskan att bli accepterat och respekterat som politisk kraft fick ingen skugga falla på partiet i något sammanhang. Ytterst försiktigt började jag fråga vad saken gällde. Jo, vi var ju med i korpen och jag stod som kontakman. Första matchen var i kväll. Nästa om en vecka.

Jag var generös. "Ja, ni ska slippa walk over även om ni ringer i senaste laget. Vi tar matchen senare i höst."

Vi var med

Ett telefonsamtal till korpen nästa dag bekräftade. Vi var med i Korpen. Förmodligen låg det papper nere på partiexpeditionen med spelprogram.

Jag hade framför mig två uppgifter. Tare på vem tusan som i mitt namn hade anmält ett lag. Sedan få ihop ett lag.

Vid denna tid satt jag med i styrelsen i Lund. Jag gick till vår tidigare ordförande Lars Bengtsson med mina bekymmer.

Hur laget hade blivit anmält hade han ingen aning om, men efter några hummanden i skägget berättade han att han i sin ungdom hade spelat en hel del fotboll, någon A-lagsmatch i division fyra till och med. Han kunde tänka sig att vara med.

Tillsammans gick vi igenom tänkbara kandidater. Jag försökte undvika att komma med själv. Visserligen hade jag spelat pojklagsfotboll i Skeppshults BK på den tiden fotbollslaget och inte cyklarna eller stekpannorna var bygdens kännemärke. Men vid sexton års ålder hade jag pensionerat mig när jag insåg att för mig väntade bara en framtid med inhop i B-laget. Dessutom fanns det roligare saker att syssla med som jag inte ska gå in på här.

Lars föreslog bland annat Finn Hagberg. Jag kunde inte dölja min skepsis. Finn? Är det inte en gammal man? Närmare fyrtio? Lars lugnade mig. Han kan spela fotboll.

Efter många telefonsamtal men färre undanflykter än när jag försökte få ihop Ny Dag-försäljare utanför Vildgåsen hade jag fått ihop ett lag som inrymde mig själv som spelande lagledare. Efter några matcher hade ryktet om att VPK Lund hade ett korplag nått ut, ett par nya spelare kom till och jag kunde peta mig själv.

Profiler

Jag minns några profiler i laget. Finn visade sig vara snabb och teknisk, en av lagets bästa spelare. Lars var inte lika intensiv men en god kompletteringspelare, en klassisk mittfältspelare och speluppbyggare, lite långsam bara. Anders Sannerstedt, han som numera kommenterar valet i Sydnytt, var temperamentsfull, konditionsstark med en arbetsförmåga som kompenserade en något bristfällig teknik. Beppo var en hårdför back som sedermera

avföll till APK. Hans inställning till fotbollen sammanfattas bäst av hans legendariska yttrande "det är inte den som sätter till hårdast i en närkamp som bryter benet". Hans sort fanns det många av på planerna nedanför Klostergården. Väst var Brandkåren som inte bara utmärkte sig med att komma till matcherna i full utryckningsutrustning och med brandbilarna parkerade vid sidan av planen. Med tanke på deras spelstil borde de också ha tagit med någon av ambulanserna. Tomas Kanter hade spelat i Lunds BK, var för det mesta skadad men höll hög klass de gånger han var med. Jag värvade en kompis från Jourbyrå i Malmö som målvakt, Ove Eriksson. Han var gammal elitpelare i volleyboll och en utmärkt målvakt. Av dom spelare jag kommer ihåg tar jag till sist upp

lagets stora stjärna, ja en av korpseriernas bästa spelare, Tomas Petterson från Halmstad. (Inte den långa komikern alltså utan sociologidocenten och Skånepartiuttolkaren). Han hade en bror som spelade i allsvenskan och talanger för att spela där själv. En liten, spenslig tekniker med en underbar bollkänsla, en dåtida Henrik Larsson, en Klostergårdens Maradonna. Han hade en tuff lott, korpserien var full av benknäckare av Beppos kaliber och dom märkte snart vem i VPKs lag som det gällde att neutralisera.

Serierookie?

Hur gick det då för detta lysande lag? En ilmarsch upp genom seriesystemet? Nåja, kanske inte. Talangen fanns där säkert men politiska uppgifter var viktigare än träning och konditionen hade klara brister liksom samspelet och spelsystematiken. Vi kom i mitten av serien första året. Senare under sjuttioalet avancerade laget uppåt men då hade jag flyttat till Malmö och släppt kontakten både med laget och partiet. Ett VPK IF 2 kom till efter ett par år till, i form av ett komplett lag (Lunds nation) som gick över i bästa NHL stil. Jag gissar att transfersumman var i höjd med en halvårsprenumeration på Ny Dag, inte som när Peter Forsbergs hockeyslag från Quebec köptes till USA.

Anmälan

Vem hade anmält laget? Jo, det var inte vem som helst utan Christer Dahlin, vars systerson Martin sedermera har blivit mycket känd. Christer och jag brukade ha sällskap ibland från partimötena inne i stan till Väster. Vi gick förbi gamla idrottsplatsen och pratade om KPMLR:s fotbollslag Proletären och var överens om att vi skulle ha något liknande. Det fanns bra spelare, Christer hade själv spelat en del fotboll. Tomas Kanter hade en bror som var ännu duktigare än han själv som vi kanske kunde värva. Det skulle nog ordna sig att få tag i bra spelare. Det var många som sympatiserade med VPK och kunde r-arna så kunde vi. Det var en typ av fantiserande ungefär som när vi tänkte att partiet skulle köpa ett stort hus som skulle bli både partihögkvarter och allaktivitetshus.

Det här hände på våren. På sommaren flyttade Christer från stan. Han hade skickat in en anmälan till korpen och i flyttstöket glömt att meddela mig. Han tyckte att korpen var en god början. Sedan kunde vi starta en riktig idrottsförening.

20 år

Så här till tjuoårsminnet kan man tycka att det är skönt med folk som vägar ta lite annorlunda initiativ. Kanske hade det aldrig blivit något korplag i VPK Lund utan Christer.

Bengt Svensson

Stöd Bosnien på dess egna villkor!

Det finns en bild som är en av de mest fruktansvärda jag sett. Det är en cirka 25 år gammal bild på två små pojkar i My Lai, Vietnam, som ligger invid en väg. Pojkarna var bröder och den mindre, kanske fyra år har blivit skadad. Brodern, ett par, tre år äldre, ligger och håller om sin lillebror medan han tittar in i kameran med en oändligt sorgsen och förakftfull min. Bilden är tagen av en amerikansk arméfotograf och pojkarna sköts båda strax efter bilden togs.

Krigets sorger

Bilden väcker både fasa, sorg och sympati hos betraktaren. För många av oss väckte den också känslan av solidaritet, en önskan att bistå, att stoppa terroristerna som orsakat detta. Själv kom jag att i USA lära känna en del amerikanska veteraner och jag lärde mig förstå lite av hur krigets sorger straffar både offer och bödel, vinnare och förlorare, deltagare och efterlevande. Trots illojaliteten mot min av kriget fördärvade granne på Ricker Road, Newton, Mass får ändå blicken på bilden från My Lai mig att fortfarande känna ett uns av stolthet för de små bidrag till patroner som jag bidrog med genom att "stödja Vietnams folk på dess egna villkor, pg 400 499".

Men Sarajevo då?

Dagens bilder från marknadsplatsen i Sarajevo väcker också dessa känslor. Det är samma lidande, samma vainsinne, samma vidriga brott mot människan men det finns inte samma insamling. Europas politiker har valt att beklaga sorgen, skicka bandage men någon solidarisk insamling sker inte, något försvar skall inte upprättas.

Alla har de sina, ibland tunga, skäl för att inte göra något. Man är rädd för att riskera egna, man vill inte orskaka ökat lidande, men framför allt, man har redan bestämt sig för att det är rätt.

Tysklands skuld genom sitt klumpiga agerande till förmån för Kroatien är känt. Rysslands stöd till uppskruvad slavisk nationalism var öppet från början men även våra egna väljer hellre en passiv hållning som passar i det politiska spelet än att man uppmanar till solidaritet.

V, en i raden

I somras kom jag att lyssna på en hög representant för vänsterpartiet som just talade om solidaritet på en solig grasmatta vid Lönsboda i Skåne. En isande vind svepte in i sommarparadiset, inte för att man plötsligt blev påmind om kriget men för att man fick reda på att solidariteten var så död.

Så här ligger det till: Vi är numera positiva till välgörenhet. Även partiet har nu konstaterat att det är bra att ge pengar till ett stort antal (fd "borgerliga") organisationer bl a Amnesty, Rädda barnen, Röda

korset och Greenpeace. Är det någon som tvekat att stödja dessa får ni nu lov, även om ni är med i vänsterpartiet.

När det gäller Bosnien stödjer man, liksom FN, EU och regeringen, därför humanitär hjälp. Däremot vill partiledningen av besparingsskäl och humanitära skäl på sikt avskaffa det svenska försvaret och svensk försvarsindustri till raden av de som för att vara konsekventa tvungna att även kräva ett upprätthållande av vapenembargot mot Bosnien. För att inte få problem med denna ståndpunkt, som visserligen inte är en "partilinje" men som snart förväntas bli det, sällar sig vänsterpartiet till raden av de som endast erbjuder offren i Sarajevo skyddet mot den moraliskt tveksamma handlingen att skjuta tillbaka. Jag kan tänka mig att de är tacksamma!

Bosnien och ESK

Solidaritet i vänsterradikal form har allt sedan Willy Müntzenberger startade insamlingar till Leningrads barn på 20-talet varit en fråga om ömsesidighet – den var inte altruistisk utan grundades på en vetskap om att rollerna snabbt kunde bli omvända. Man behöver inte vara vänsterradikal för att inte att detta gäller även Bosnien.

Genom att acceptera att ett av Europas stater och FN erkänt land får erövrats och delas av Serbien och Kroatien så har man de facto ryckt undan grunden för ESK och hela den diplomatiska process mot ett gemensamt, diplomatiskt säkerhetssystem som vuxit fram sedan Helsingforskonferensen. Idag gäller bara en sanning - stark man reder sig själv. Har du inga vapen kan du inte räkna med stöd någon annanstans heller. Fallet Kroatien talar dock för att om man har vapen kan man räkna med att få mer. Detta är resultatet av det "gemensamma huset".

Så är det 1914

Tydligt är att det finns en om inte fredsbevarande så åtminstone pacifiserande utveckling på gång. Europas stormakter, inte EU utan de gamla, som fanns före världskriget, är de som nu agerar på Europas geopolitiska arena. Det är deras stöd till olika lokala vasaller som styr skedet på Balkan, det är USAs stöd till Kroatiens delning av Bosnien som antagligen kommer att få slut på kriget.

Även för vänsterpartiet är detta inte en dålig bieffekt utan den önskade politiken. Som alternativ till slopat vapenembargo ser man att ett litet land alltid bör försvaras av FN! Då FNs offensiva trupper i detta fallet är Nato är det ett intressant påstående. Det är dock inte en ny politik från vänsterpartiets sida då man i sitt tidigare försvarspolitiska program, skrivet av bl a Gudrun Schyman innan hon blev partiledare, också förespråkade stormaktsgarantier som vägen till

fred. Framför allt betonar man Finlands ömsesidiga försvarspakt med Sovjetunionen som ett föredöme men också Ålands demilitarisering, upprättad av engelska kanonbåtar under Krimkriget, förs fram som ideal. I båda dessa fall ligger makt och initiativ hos en stormakt och dess globala säkerhetssystem. Vad gäller säkerheten tycks alltså vänsterpartiet vara betydligt mer EU-anpassat i sin politik än vad man kan tro i valrörelsen.

Blod eller förnuft

Bosnienkriget väcker även en annan fråga från Europas förflutna till liv. Serbernas hänvisning till ett folk, en nation, en geografisk enhet har gjort att nationalitetsfrågan åter står i fokus. Det är åter blodet som förenar, den etniska aspekten är plötsligt aktuell i Pale som i Paris, i Berlin så varför inte i Malmö? I Helsingfors läste jag i en tidning 1984 att en partiledare för ett av de större riksdagspartierna ville hänga alla svenskar i lyktstolparna. Det var inte en särskilt rolig erfarenhet men då betrakades Vennamo som en idiot av alla språkgrupper. Är det han sa snart en etablerad sanning? Kommer den skånske fribrytaren Peter Broberg i Landskrona snart att vilja hänga mig för att min mor inte är från Skåne? Arbetets Anders Ferm klagade ju över "jävla lappar som lägger sig i vår bro" när Carl Bildt inte kunde ge besked om öresundsbron för något år sedan. Är drömmen om ett skänkt länsparlament drömmen om Pale?

Den sk republikanska synen på staten som en sekulär företeelse där medborgarskapet inte är relaterat till gruppstillhörighet utan är individuellt och generellt borde vara självklart men måste tydligen försvaras. Vad gör vi?

I östra Europa passade mörka krafter på att försöka krossa resten av upplysningsarbetet när man ändå höll på med kommunismen. I västra Europa har ett byråkratiskt och föga roligt EU gett ett regält uppsving för nationalism och chauvinism både på nationell och "regional" nivå.

Var partiet står här skall jag inte gå in på men ni vet det ju.

!No pasaran! – ¿Que?

Det finns alltså ett humanistiskt, ett säkerhetspolitiskt och ett antirasistiskt skäl till att stödja Bosnien på dess egna villkor. I stället föredrar Sveriges partier, inklusive mitt eget vänsterparti, att av nationella och partitaktiska skäl blunda för landets krossande och Europas upplösning. Denna vämjeliga politik är förvånande då erfarenheterna från detta sekel är så tydliga. Drömmarna om en lyckligare värld tycks borta. Solidariteten är lika död som historien.

Mårten Dunér

I huvudet på en kommunalpolitiker

I kommunen råder lite av upp-brottsstämning. I ett hisnande tempo skall chefer tillsättas, lokaler anskaffas, nya politiker väljas, enskildas arbetsplatser flyttas, osv, på det att kommunalsreformen skall vara sjuösatt till 1 januari 1996.

Det råder oro på många av kommunens arbetsplatser. Vad kommer att hända med mitt jobb, vem blir min arbetsledare, vilken politisk instans kommer att leda verksamheten.

Oron kan ibland synas obefogad eller överdriven. Verksamheten skall fortsätta ungefär som tidigare, ingen anställd skall behöva bli avskedad. Men sen vet vi, i många fall, inte mer. Och detta ligger till en del i själva reformen. Den verksamhet som nu skall decentraliseras skall inte vara fix och färdigorganiserad (men naturligtvis fungera) innan nämnder och styrelser, chefer och underchefer mm är tillsatta. De arbetslag som kommer att verka i den decentraliserade organisationen förväntas också använda sin kreativa förmåga för att höja kvaliteten på verksamheten, effektivisera osv.

Det är en ovanlig situation för den offentliga arbetsmarknaden, men en mycket vanlig för den privata. Å ena sidan kan det ge en fingervisning om vad som kommer att gälla alltmer framöver: nödvändigheten av ett flexibelt tänkande, bort från invanda rutiner, beredskap att byta arbetsuppgifter. Å andra sidan kan situationen ge en tankeställare för oss inom den offentliga sektorn: denna oro lever stora delar av de privatanställda i ständigt, och sedan lång tid tillbaka. Fast värre: osäkerheten om man får behålla sitt arbete över huvud taget är t.ex större inom den privata än inom den offentliga sektorn.

En annan fundering kretsar kring begreppen centralisering-decentralisering. I förändringsprocessen är många inblandade, många förväntas ha synpunkter på bl.a. lokaler och chefstillsättningar, inte minst de referensgrupper som är tillsatta av kommunstyrelsen för att förbereda decentraliseringen. Samtidigt har förändringens komplexitet, som kan liknas vid ett pussel med många bitar, plus tempot, krävt att de slutliga förslagen arbetas fram och samordnas av en relativt liten krets politiker/tjänstemän. Detta skapar förutsättningar för missnöje i de fall man inte är överens och i de fall olika önskemål från t.ex olika referensgrupper inte är sammanjämningsbara. Samtidigt ger det en liten föräning av vad som komma skall. I en situation när förhoppningsvis fler människor deltar i den politiska processen, när, inom givna ekonomiska ramar, olika önskemål skall sammanvägas kommer det naturligtvis att uppstå konflikter. Sättet man handskas med dessa konflikter tror jag kommer att vara en avgörande faktor för hur kommunalsnärmsreformen kommer att lyckas.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....

Två svar till Johan Lönnroth:

1. Långt borta på landet

För att börja med en perifer detalj i Johan Lönnroths polemik med undertecknad (VB 8.8): "Det slår mig att Gunnar S. och Karl M. har vissa gemensamma personlighetsdrag ... de tycker att lantlivet fördummar bland annat."

Längre ner i artikeln skriver Lönnroth: "En anslutning till en tullunion ... vars budget till mer än hälften går till jordbruksstöd är inte en självklar följd av produktivkrafternas progressiva utveckling." I linje därmed har han upprepade gånger kritiserat EU:s jordbrukssubventioner, både deras omfattning och inriktning. I en intressant, nyanserad artikel i Göteborgs-Posten den 17.8 hävdar han rentav att den nordiska vänstern skulle kunna få en långt positivare syn på EU under två förutsättningar: att organisationen öppnar sej mot omvärlden och att den starkt reducerar jordbruksstödet.

Vi vet att EU:s i sanning absurda jordbruksstöd är ett resultat av hårda påtryckningar från jordbruksintressena, inte minst de franska. Samtidigt vet vi att bönderna relativt sett inte är fler i Frankrike än i Sverige, det vill säga några procent av de yrkesverksamma, och att t.ex. den franska turismen numera är en större näringsgren än det franska jordbruket. Hur kan då dessa bönder ha ett så starkt inflytande?

Till någon del för att de är så stridbara och blockerar vägarna med rotfrukter. Men det skulle inte hjälpa långt om de inte kunde räkna med en betydande sympati från befolkningen i övrigt. Ty i Frankrike som i Sverige anser massor av icke-agrara personer, inte minst bland de "progressiva" mellanskikten, att lantlivet på något sätt är en finare livsform och att det allmänt är synd om bönder.

Denna självförnekande, tillbakablickande ideologi gör det möjligt att både nationellt och i EU driva igenom allsköns konserverande jordbruks- och glesbygdstöd. Den leder också till småhusmattor med torftiga uppväxtmiljöer och till massbilism. Det bör därför vara vänsterns sak att motarbeta den. Det kan inte

göras utan en motideologi, en som lyfter fram lantlivets negativa sidor.

Den kan hämta inspiration hos både Karl Marx och Blå Tåget – de som gjorde den satiriska låten "Långt borta på landet" – men inte minst från värderingarna hos den arbetarklass som under industrialiseringen bröt upp till ett bättre liv i städerna. Mats Franzén berättade häromåret i en (tjock) bok hur det som brukade utlösa smockan vid grälen på 1930-talets stockholmska ölkafeer var att någon tillgrepp okvädningens ordet "bonntjyv".

Bondtjuv borde åter bli ett operativt begrepp för den urbana vänstern.

Gunnar Sandin

2. Må exemplet sprida sej

Johan Lönnroth säger sej strunta i om han blir kallad hel-, halv- eller kvartsmarxist.

Nu var det ju inte personer som Lönnroth jag ville provocera genom att mobilisera Karl Marx till stöd för dagens EU-positiva vänster. Måltavlan var det läger inom vänsterpartiet som kombinerar traditionalism med ett militant, nationalistiskt anstrukt EU-motstånd. Det var dock en extra poäng att mot dem kunna referera till att vänsterpartiets vice ordförande gjorde samma bedömning av det marxiska tänkandets aktuella konsekvenser.

Det hedrar Lönnroth att han tar avstånd från tomma etiketter, samtidigt som han demonstrerar sin konstruktiva relation till de klassiska samhällsteoretikerna och -praktikerna. Det hedrar honom också att han inom EU-motståndarnas krets intar den resonerande hållning som han gör. Utöver de exempel som han själv anför kan det, vid sidan av den här till åberopade GP-artikeln, nämnas att det lär ha varit hans plädering som fick partirådet att föra upp Sten De Geers namn på EU-valsedeln, ett i sak betydelselöst men symboliskt inte oviktigt steg.

Vem som hade mest rätt av Marx och Luxemburg kan nog inte avgöras på några generationer ännu. Marx trodde att socialismen först skulle komma till de mest utvecklade länderna. Sätt in ordet "hållbar" framför "socialism" så vet vi efter 1989 att det inte gick så bra i de mindre utvecklade.

Inte heller jag ser EU som ett ödesbundet steg mot socialismen. Jag är inte lika pessimistisk när det gäller den socialdemokratiskt-keynesianska visionen med dess

recept för att få ner de ruskiga arbetslöshetssiffrorna. Ännu i början av 1980-talet fanns det ett slags vänstermajoritet i EU-länderna och nog skulle den situationen kunna uppstå igen. I ett sådant läge behöver inte EU:s "konstitutionella" monetarism vara något avgörande hinder. Såväl den marxistiska som den machiavelliska statsläran har en klar blick för den juridiska överbyggnadens begränsningar.

Men även i helvetet finns det grader. Ett stort kapitalistiskt land som USA kan ha en hårdare antitrustlagstiftning än det lilla, Wallenbergsdominerade Sverige, och resonemanget kan överföras på EU. Även i väntan på en keynesiansk politik skulle konsumenterna vinna på detta, liksom på en reformering av jordbruksstödet. Snabbaste sättet att uppnå det senare skulle vara en öppning av EU mot både öster och söder, då måste helt enkelt de nuvarande jordbrukssubventionerna avvecklas. Det är givetvis lättare för den svenska vänstern att bidra till denna öppningsprocess om vi bejakar EU än om huvudlinjen är att gå ur. (Öppningen söderut är en kontroversiell fråga. Vänsterpartiet har genom Gudrun Schyman deklarerat att vi inte vill släppa in Turkiet. Hennes skäl är moraliskt hedervärda men man kan räkna samma kritik mot henne som Lenin gjorde mot Bucharin, att hon inte har förstått dialektiken.)

Att Johan Lönnroth och jag gör olika bedömningar av EU beror nog inte på skillnad i personlighet utan på olika strategiska värderingar av inte bara den europeiska vänsterns utan själva Europas potential. Borgarna talar om eurosclerosis, att vår världsdelen skulle vara förkalkad och förstelnad särskilt i jämförelse med Östasiens vitala kapitalism. Själv läser jag just nu en magistral bok, *European modernity and beyond*, av Göran Therborn, en f.d. Lunda- och f.n. Göteborgssociolog som alltid har varit öppen för tidsandans växlingar. Europa är den kontinent som ledde färdan in i moderniteten men nu marginaliseras vår ställning i världen, konstaterar han. Det sörjer han inte över och det har ingen av oss anledning till. Men han är också pessimistisk om framtiden för den europeiska versionen av modernism, med dess arv från upplysningen, franska revolutionen och Marx. Inte minst det storslagna socialistiska projektet har ju hittills misslyckats.

Dock finns det en sak som

Therborn finner hoppgivande och det är just den frivilliga, allt djupare samverkan mellan olika länder som EU innebär. Den har redan utgjort exempel för andra av världens regioner som trevande har påbörjat liknande försök.

För egen del hyser jag större hopp om både upplysningsidérnas framtid och om Europa. Tror dock att Europas chans ligger i ett samarbete av EU:s typ. Jag ser fortfarande steget till en Världsstat med FN eller annan bas som orealistiskt, men menar att EU kan samsas med de statsförbund och förbundsstater som det inspirerar till.

Fast inte heller jag tror att man kan bygga socialismen på en enda kontinent.

Gunnar Sandin

VB-läsande vänsterpartister:

I veckans utskick uppmanades vänsterpartister i kommunal Söder att kontakta Kajsa Theander för att få sig tilldelat utdelningsområde och pass för utdelning av valsedlar valdagen. Gör inte det! Kontakta istället Kent Nilsson, tel: 15 13 38.

MÖTE MÖTE

KOMPOL Kommunalpolitiska gruppen träffas måndag kl 19.30 på partilokalerna för att bereda kommunstyrelsen, mm.

Röda kapellet: Spelar fred. 1.9, 16.30 på Stortorget i Lund inför EU-valet med Jonas Sjöstedt.

Låtar: 1, 34, 76 och 271. Därefter. Möllenvångstorget i Malmö 18.00 - 18.45 med Gudrun Schyman. Låtar: 1, 8, 34, 39, 76, 227, 267, 271, 275 och 298a.

Lörd. 2.9 samling på Stortorget i Malmö 11.30-13.00 för spelning mot Frankrikes kärnprovsprängningar.

Gållåtar: 8, 76, 78, 136, 170. Stållåtar: 34, 207, 271+Pigalle + gållåtar

Rep som vanligt sönd. 3.9 18.45. Håkans svit + apellmöteslåtar.

Apellmöte inför EU-valet onsd. 6.9 17.20 på Stortorget i Lund.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström och Rolf L Nilson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.

Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82.

Manus mottas gärna på 3,5" diskett i Word eller WP för Mac eller PC.

Telefon till redaktörerna: Rolf L Nilson 046-12 90 44.

Thomas Schlyter 046-14 75 05. Vid utebliven tidning ring: Rune Liljekvist 046-11 50 69.